

Arrest

nr. 194 050 van 23 oktober 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kind X, op maandag 26 augustus 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 juli 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt, aan de verzoekster op 25 juli 2013 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekster, en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 15 december 2009 dient de verzoekster, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 22 juni 2010 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.2. Op 22 juli 2010 en op 24 september 2010 dient de verzoekster een tweede en een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Nadat deze aanvragen op 1 oktober 2010 onvankelijk worden verklaard, worden ze op 3 juli 2013 ongegrond bevonden. Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoekster op 25 juli 2013 ter kennis wordt gebracht.

Deze beslissing luidt als volgt:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 22.07.2010 en 24.09.2010 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

(...)

wettelijke vertegenwoordiger van:

(...)

In toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten onvankelijk werd verklaard op 01.10.2010, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor M., J. (...) die echt niet weerhouden kon worden (zie verslag arts-adviseur dd. 02.07.2013 in gesloten omslag).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medisch dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medisch dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is het niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het attest immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve betrokkene tevens af te voeren uit het Vreemdelingenregister omwille van "verlies van recht op verblijf".

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkene te willen overhandigen.

GELIEVE ONDER GEEN BEDING DEZE BESLISSING TE BETEKENEN ZONDER DE BIJGEVOEGDE GESLOTEN OMSLAG.

(...)"

1.3. Op 16 maart 2015 dient de verzoekster een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 2 april 2015 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest nr. 192 280 van 21 september 2017 verwerpt de Raad voor Vreemdelingebedwingingen (hierna: de Raad) het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekster.

3. Over de ontvankelijkheid

Artikel 6 van de wet van 2 december 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft - die op 1 maart 2016 in werking is getreden - bepaalt het volgende:

“Voor wat betreft de aanvragen om machtiging tot verblijf die opeenvolgend worden ingediend op grond van ofwel artikel 9bis ofwel artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, voor de datum van inwerkingtreding van deze wet, en die het voorwerp hebben uitgemaakt van weigeringsbeslissingen, waartegen meerdere beroepen werden ingediend voor de datum van inwerkingtreding van deze wet, zal enkel het laatst ingediende verzoekschrift worden behandeld. In dit geval wordt de verzoekende partij geacht afstand te doen van de eerder ingediende beroepen, tenzij zij haar belang aantoot. De procedure van artikel 39/68-3, § 3, van de wet van 15 december 1980 is van toepassing.”

Te dezen diende de verzoekster op 22 juli 2010 en op 24 september 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Nadat de aanvragen op 1 oktober 2010 ontvankelijk werden verklaard, werden ze op 3 juli 2013 ongegrond bevonden. Deze beslissing wordt bestreden met het thans voorliggende beroep.

Op 16 maart 2015 diende zij eveneens een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 2 april 2015 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Deze beslissing wordt bestreden met een annulatieberoep dat bij de Raad werd ingediend op 1 juli 2015 (rolnummer 176 202).

Met toepassing van artikel 39/68-3, § 3, van de Vreemdelingenwet werd in de beschikking van 6 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 oktober 2017, opgenomen dat de voorzitter van oordeel is dat artikel 39/68-3, § 2, van de Vreemdelingenwet van toepassing is.

Ter terechtzitting wordt gesteld dat dit alles concreet inhoudt dat enkel het verzoekschrift zal worden behandeld dat ingediend werd tegen de beslissing van 2 april 2015, tenzij de verzoekster haar belang aantoot bij het behandelen van het thans voorliggende beroep dat werd ingediend tegen de beslissing van 3 juli 2013.

Gevraagd naar het belang van de verzoekster bij het behandelen van het beroep dat werd ingediend tegen de thans bestreden beslissing, stelde haar raadvrouw ter terechtzitting dat het belang behouden blijft nu de latere aanvraag onontvankelijk werd verklaard. *In casu* blijkt dat de aanvraag van de verzoekster van 16 maart 2015 bij beslissing van 2 april 2015 onontvankelijk werd verklaard in toepassing van artikel 9ter, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet omdat het voorgelegde standaard medisch getuigschrift de graad van ernst van de ziekte niet vermeld. Een toetsing aan de in artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalde omstandigheden die aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging om medische redenen was dan ook niet aan de orde en werd niet doorgevoerd.

Aldus toont de verzoekster op voldoende wijze haar belang aan in het licht van het bepaalde in artikel 39/68-3 van de Vreemdelingenwet. Met een eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing valt zij immers terug op een ontvankelijk verklaarde aanvraag en zal zij in afwachting van een nieuwe beslissing ten gronde terugvallen op een attest van immatriculatie, terwijl dit niet het geval is inzake de beslissing van 2 april 2015 waarbij haar latere aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Er kan dan ook niet worden besloten dat de verzoekster door het indienen van het beroep tegen voormelde beslissing van 2 april 2015 dient te worden geacht afstand te doen van het beroep tegen de thans bestreden beslissing van 3 juli 2013 waarbij haar aanvragen om machtiging tot verblijf ongegrond worden verklaard.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voert de verzoekster de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). In de uiteenzetting van het middel wordt tevens gewag gemaakt van artikel 4 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: koninklijk besluit van 17 mei 2007).

Het middel is als volgt onderbouwd:

“De wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder haar toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De motivering is niet afdoende als het gaat om: Vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (Van Reule D., De motiveringsplicht en vreemdelingenwet, TVVR 1993,67 cv.).

De omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing. De minister van Migratie- en asielbeleid heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding.

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat de bestreden beslissing nu wel gemotiveerd wordt doch deze motivering zeker niet afdoende is na voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak.

1. Ten eerste is het duidelijk dat de aangevochten beslissing foutief is en onafdoende gemotiveerd en dat zij een schending uitmaakt van de motiveringsplicht zoals bepaald in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel.

Het gegeven dat een medisch probleem niet levensbedreigend is, laat immers niet zonder meer toe te veronderstellen dat er geen reëel risico op een onmenselijke en vernederende behandeling bestaat wanneer er geen adequate behandeling voor deze aandoening bestaat in het land van herkomst of gewoonlijk verblijf van de betrokken vreemdeling. Het gegeven dat niet werd nagegaan of de medische elementen, aangehaald voor verzoekster, een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst is strijdig met het hierboven vermelde artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

De arts-attaché is dus niet nagegaan of de medische elementen die verzoekster heeft aangehaald een reëel risico inhouden op een onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

De arts-attaché meldt in zijn medische evaluatie dd. 02.07.2013 dat verzoekster sinds november 2009 ambulante psychiatrische zorgen krijgt wegens een zeer ernstige vorm van chronische post-traumatische stress-stoornis met uiterst depressieve component (latente suïcidaliteit).

Desalniettemin stelt de bestreden beslissing dat "uit het voorgelegd medische dossier niet (kan) worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft".

Voor zover begrepen dient te worden dat verweerder van oordeel is dat aangezien verzoekster niet zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, en zij bijgevolg

niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling inhoudt wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst, dient de Raad op te merken dat deze stelling geen steun vindt in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Uit artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet kan immers niet worden afgeleid dat indien een vreemdeling niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico is voor haar leven of niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico is voor haar fysieke integriteit, zij derhalve niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

Het komt de verweerder immers toe het gestelde in artikel 9ter, § 1, eerste lid en laatste lid te respecteren en zonodig de arts-adviseur te verzoeken om bijkomende onderzoeken te verrichten.

Een bestuurlijke beslissing dient de bestuurde minimaal toe te laten te begrijpen waarom deze beslissing genomen werd zodat zij met kennis van zaken haar rechtsmiddelen kan aanwenden.

Deze vereiste impliceert dat wanneer, met verwijzing naar een advies van een ambtenaar-geneesheer, geponeerd wordt dat een vreemdeling niet voldoet aan de voorwaarden die worden gesteld in een wetsbepaling die twee situaties voorziet, er uit voormeld advies duidelijk dient te blijken waarom geen van beide situaties van toepassing is en dat de motieven in dit advies deugdelijk moeten zijn.

Aan deze vereiste is in casu niet voldaan, zodat de motivering van de bestreden beslissing niet als pertinent en draagkrachtig kan worden beschouwd.

2. Ten tweede schendt verweerder de zorgvuldigheidsverplichting (algemeen rechtsprincipe) door na te laten binnen een 'redelijke termijn' de bestreden beslissing te nemen.

De aanvraag cfr. art. 9terVw. van verzoekster dateert van 22.07.2010, terwijl de bestreden beslissing pas werd genomen op 03.07.2013, hetzij 3 jaar later.

Verweerder schendt het principe van "goed beheer".

Dit principe houdt in dat verweerder door zijn optreden of het nalaten hier van, geen schade mag berokkenen aan de verzoekende partij.

De vraag dient te worden gesteld of de vertraging in casu had kunnen vermeden of beperkt worden.

De lange duur van de procedure zou desgevallend kunnen worden verantwoord door de zorg om een grondige enquête te voeren.

Het principe van goed beheer omvat het recht op (juridische) zekerheid en het nodige respect voor het rechtmatige vertrouwen van de burger.

Het principe van de beoordeling van de belangen dat gekoppeld is aan het principe van goed beheer, houdt in dat de beslissingen tijdens de voorbereidingsfase zorgvuldig worden voorbereid en dat tijdens de beslissingsfase een redelijke keuze wordt gemaakt (principe van proportionaliteit).

In casu bestaat er geen enkele objectieve grondslag waarom verweerder bijna 4 jaar tijd nodig had om de bestreden beslissing te nemen.

3. Ten derde houdt de bestreden beslissing een schending in van de bepalingen van art. 9ter Vw.

Dit artikel bepaalt het volgende :

Art. 9ter. § 1 Vw. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonbaar overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

Art. 9ter. § 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk : 4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals

voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

De bestreden beslissing dd. 03.07.2013 is gebaseerd op het medisch advies dd. 02.07.2013 van de arts-attaché waarin deze laatste gesteld heeft dat de aandoening van verzoekster niet direct levensbedreigend zou zijn gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer gevorderd stadium van de ziekte.

De arts-attaché verwijst hiervoor naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens die een dergelijke (strengere) interpretatie zou hebben gegeven aan de bepalingen van artt. 3 EVRM.

Echter, nergens in de bepalingen van Artikel 9ter Vw wordt een "directe" levensbedreiging vereist.

Artikel 9terVw. laat ook ziekten toe die (op termijn) een reëel risico kunnen inhouden voor het leven of de fysieke integriteit, bij gebrek aan adequate (beschikbare en toegankelijke) behandeling in het herkomstland.

Artikel 9terVw zelf vereist geen "directe" levensbedreiging wegens "kritieke" gezondheidstoestand of "vergevorderd stadium" van de ziekte.

Door te eisen dat de aandoening van verzoekster 'levensbedreigend' zou moeten zijn, heeft verweerder een voorwaarde toegevoegd aan artikel 9ter Vw, en miskent daardoor art. 9terVw.

Art. 9ter, §3,4° Vw laat verweerder slechts toe om de zgn. 'medische filter' toe te passen rekening houdend met alle elementen van art. 9ter § 1, eerste lid Vw: Artikel 9terVw beschermt zieken die (kennelijk) een reëel risico lopen voor het leven of de fysieke integriteit, of op een onmenselijke of vernederende behandeling, in het geval er geen adequate (beschikbare en toegankelijke) behandeling is in het land van herkomst of het buitenland waar betrokkene naar zou moeten terugkeren na afwijzing van de 9ter Vw. aanvraag.

Verweerder verklaart in casu de 9ter Vw aanvraag van verzoekster ongegrond alleen op basis van het eerste deel van deze definitie, mét bovendien een (veel te) strenge (en onwettige) invulling ervan ("direct" risico op leven of fysieke integriteit).

Verweerder gaf daarbij geen enkele motivering over het tweede en derde deel van de definitie van art. 9terVw : namelijk : of er geen van de genoemde risico's is in het geval dat verzoekster geen adequate behandeling meer zou krijgen na terugkeer.

Nergens in de bestreden beslissing is weergegeven of verweerder, hetzij de arts-attaché in concreto, een onderzoek heeft gevoerd naar de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot behandeling in verzoeksters herkomstland.

Door dit onderzoek niet te voeren, worden de bepalingen van art. 9ter§ 1 Vw. ontegensprekelijk geschonden.

Nergens uit de lezing van het medisch advies van de arts-attaché dd. 02.07.2013 blijkt dat deze laatste een concreet onderzoek heeft verricht naar het al dan niet bestaan van een adequate, beschikbare en toegankelijke medische behandeling in verzoeksters herkomstland in geval van een eventuele terugkeer bij een afwijzing van de aanvraag,

Het medisch advies dd. 02.07.2013 van de arts-attaché is in strijd met de voorhanden zijnde stukken in het administratief dossier.

4. Ten vierde blijkt uit de lezing van het advies van de arts-attaché dd. 02.07.2013 alleszins niet dat deze laatste een grondig onderzoek heeft gevoerd van de door verzoekster voorgelegde medische verslagen.

De door verzoekster voorgelegde medische getuigschriften bevatten wel degelijk meer dan voldoende gegevens waaruit blijkt dat de aandoeningen van verzoekster ernstig zijn en dat een terugkeer naar het herkomstland om die reden is uitgesloten.

Deze gegevens zouden redelijkerwijze moeten kunnen volstaan.

Het advies van de ambtenaar-geneesheer is uiterst summier en is in hoofdzaak beperkt tot het louter weergeven van de datum en de opsteller van de door verzoekster voorgebrachte medische getuigschriften.

Dit kan onmogelijk als een ernstig (inhoudelijk) onderzoek worden aanzien van de voorgelegde medische getuigschriften.

Minstens werden de medische aandoeningen waaraan verzoekster lijdt door de ambtenaar-geneesheer ten onrechte geringschat.

De medische aandoeningen waaraan verzoekster lijdt laten haar niet toe om te reizen.

Uit de door verzoekster voorgelegde medische attesten bleek integendeel dat de medische aandoeningen waaraan zij lijdt van die aard zijn dat een verdere medische opvolging in België noodzakelijk is.

Uit de door verzoekster voorgelegde medische verslagen bleek dat een gegronde verklaring van de aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. artikel 9ter van de Vw. wel degelijk een rationele en aanvaardbare oplossing is.

5. Ten vijfde schendt verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verweerder had de mogelijkheid om verzoekster aan een medisch onderzoek te onderwerpen doch heeft ten onrechte nagelaten om dit te doen.

Een medisch onderzoek had ongetwijfeld een ander licht geworpen op de zaak.

Door verzoekster niet aan een medisch onderzoek te onderwerpen, doch zich te beperken tot het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat voorbarig was, schendt verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel.

Indien de arts-attaché tot een andersluidende conclusie wilde komen, had zij bij verzoekende partij of bij haar artsen specifieke informatie kunnen opvragen aangaande de mogelijkheid om te reizen naar Kosovo; gelet op haar medische toestand, en aangaande het causaal verband tussen beide; of verzoekende partij onderwerpen aan een medisch onderzoek om haar actuele medische toestand en de mogelijkheid om te kunnen reizen naar het herkomstland te achterhalen alsook het causaal verband tussen beide, wat in casu ten onrechte niet is gebeurd. De arts-attaché raadpleegde geen deskundige, noch werd er gecorrespondeerd met de geraadpleegde arts van verzoekende partij aangaande haar (actuele) gezondheidsproblemen. De arts-attaché heeft op voorbarige en onterechte wijze de door verzoekende partij voorgelegde verslagen tegengesproken.

Nochtans is dit voorgeschreven door artikel 4 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Mits consult van de behandelende arts had verwerende partij correct medisch standpunt kunnen innemen.

Uit de door de FOD Binnenlandse Zaken gegeven motivering blijkt niet dat verweerder in de bestreden beslissing van niet-gegrondheid van de aanvraag om machtiging van verblijf de diverse gegevens die beschikbaar zijn in het dossier van verzoekende partij op een zorgvuldige en redelijke manier in acht heeft genomen. Door de aanvraag tot verblijfsmachtiging af te wijzen op grond van het feit dat uit de voorgelegde verslagen niet zou blijken dat verzoekster zou lijden aan een medische aandoening die een actuele directe bedreiging voor haar leven zou zijn, blijkt dat verweerder niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die werden aangehaald in het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging dd. 15.05.2009 alsook de overige verslagen die nadien werden ingediend, zowel afzonderlijk alsook gemeenschappelijk, voldoende en op een redelijke wijze in overweging heeft genomen.

Verweerder had de mogelijkheid om verzoekende partij aan een medisch onderzoek te onderwerpen doch heeft ten onrechte nagelaten om dit te doen. Een medisch onderzoek had ongetwijfeld een ander licht geworpen op de zaak. Door verzoekende partij niet aan een medisch onderzoek te onderwerpen, doch zich te beperken tot het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat voorbarig was, schendt verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel.

Gezien het advies van de arts-attaché enerzijds en anderzijds de medische verslagen van de arts van mevrouw M. (...) tot tegenstrijdige conclusies komen, was het noodzakelijk om verzoekende partij minstens aan een medisch onderzoek te onderwerpen. Door dit niet te doen, doch zich te beperken tot een verwijzing naar het voorbarige en foutieve advies van de ambtenaar geneesheer, heeft verweerder op kennelijk onredelijke wijze besloten om de aanvraag op grond van artikel 9ter Vw. ongegrond te verklaren. Minstens schendt de bestreden beslissing de motiveringsverplichting doordat op deze argumenten in de aanvraag dd. 22.07.2010 helemaal niet werd geantwoord.

Verzoekende partij heeft objectieve en verifieerbare verslagen voorgelegd aangaande de medische aandoening waaraan zij lijdt. Aan de hand van de verslagen kon worden afgeleid dat de medische aandoeningen waaraan zij lijdt van die aard zijn dat een verdere gespecialiseerde medische opvolging noodzakelijk is, met name dat een regelmatige opvolging door verschillende specialisten noodzakelijk is. Minstens werden de medische aandoeningen waaraan zij lijdt door de ambtenaar-geneesheer ten onrechte geringschat. Uit de door verzoekende partij voorgelegde medische verslagen bleek dat een gegronde verklaring van de aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. artikel 9ter van de Vw. wel degelijk een rationele en aanvaardbare oplossing is.

Dat daarnaast, dient benadrukt te worden dat verzoekende partij wel degelijk ernstig ziek is, en dat het niet kan dat de aanvraag van verzoekende partij geweigerd wordt, zonder haar zelf medisch te onderzoeken.

Het is jammer om te moeten vaststellen dat de attesten die door verzoekende partij werden overgemaakt volgens verwerende partij niet beschouwd kunnen worden als zijnde een informatiebron waaruit zou moeten blijken dat mevrouw M. (...) zich in het kader van artikel 9terVw. verder kan laten behandelen in België.

De medische toestand van mevrouw M. (...) verergert met de dag, en zal er niet beter op worden indien het verblijf wordt geweigerd. Uiteindelijk zal zij medische zorg nodig 10 hebben, zo niet zal zij in levensgevaar verkeren.

Dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook geenszins kan aanvaard worden, waar de Dienst stelt dat het verzoek overeenkomstig artikel 9terVw. van verzoekende partij geweigerd wordt.

Verwerende partij heeft de medische attesten echter niet adequaat en onvoldoende onderzocht: de gezondheidstoestand van verzoekende partij moet medisch opgevolgd worden in België, met name door haar vertrouwde artsen en in haar vertrouwde kliniek, en dit zonder onderbreking; elke onderbreking zal immers een terugval van de vooruitgang betekenen.

Het is aangetoond dat het sociale systeem in Kosovo niet aangepast is om te voorzien in de noodzakelijke en adequate behandeling voor de gezondheidszorgen van verzoekende partij.

In Kosovo is het zo dat verzoekende partij niet zou kunnen genieten van een adequate behandeling voor haar ernstige gezondheidsproblemen. De toegang tot de meer gespecialiseerde zorgen is beperkt en niet voldoende om de nodige zorgen inzake de fysieke toestand van verzoekende partij te verschaffen.

Bijgevolg is het evident dat verzoekende partij wegens het systeem van de gezondheidszorgen in Kosovo geen toegang heeft tot adequate behandelingen waar zij behoefte aan heeft.

Er bestaat weldegelijk een gebrek in het gezondheidssysteem van Kosovo dat de gezondheid van personen in gevaar brengt en in het bijzonder dat van verzoekende partij, in geval verzoekende partij gedwongen zou moeten terugkeren.

Verwerende partij heeft hier totaal geen rekening mee gehouden.

Het is duidelijk dat de nodige medische opvolging niet voldoende bereikbaar is in het land van herkomst van verzoekende partij. Bovendien vond er geen enkel concreet onderzoek plaats door de verwerende partij wat de veranderingen van de geneeskundige overname bij een terugkeer naar het land van oorsprong tot gevolg zou hebben.

Er kan vastgesteld worden dat de verwerende partij duidelijk aan haar verplichtingen van goed bestuur, voorzichtigheid en zorgvuldigheid heeft verzaakt omdat zij geen rekening heeft gehouden met het feit dat het opvolgen met de juiste medicijnen met het oog op het verbeteren van de fysieke gezondheid niet efficiënt kan gebeuren in het land van herkomst.

Verzoekende partij is niet bij machte om na een lang verblijf in België, de medische kosten te betalen. Zij moet terug van nul beginnen in Kosovo. Het is niet omdat zij nog familie zou hebben in haar herkomstland, dat zij dan ook vanzelfsprekend op hun financiële steun zou kunnen rekenen.

In geval van terugkeer naar Kosovo is het onbetwistbaar dat verzoekende partij geen toegang zal hebben op de zorgen die hij nodig heeft, hetgeen een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaakt voor deze persoon, en dat het daarom een schending uitmaakt van artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955.

Door het feit dat zij al geruime tijd uit Kosovo is, kan zij in dat land geen gebruik maken van de sociale zekerheid en zou zij zelf alle behandelingen persoonlijk moeten betalen, wat financieel voor de patiënt onmogelijk is.

In België is zij ten laste van het OCMW.

De behandelingen in België worden vergoed door de mutualiteit de Voorzorg.

Het ligt voor de hand dat een vergelijkbare medische behandeling in het land van herkomst, voor verzoekster, niet mogelijk is, vooral omdat deze medische behandeling daar niet betaalbaar zal zijn.

Een verder verblijf in België lijkt noodzakelijk om menswaardige medische behandeling te verzekeren.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21 .094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St.,THIJS, nr. 24.651, 18september 1984, RW, 1984-85, 946, LAMBRECHTS,W Geschillen van bestuur, 43).

Het afwijzen van een aanvraag 9terVw. is in casu strijdig met artikel 3 van het Europees Verdrag inzake tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden die absolute bescherming garandeert tegen een onmenselijke en vernederende behandeling.

Dit omdat de aanvrager de bescherming inroept wegens zijn gezondheid.

Terwijl reden tot afwijzen van het verzoek tot regularisatie inzake gegrondheid niet opgelegd is volgens de wet.

Dat in de bestreden beslissing door verweerder het verzoekschrift conform artikel 9, ter van de wet van 15.12.1980 ongegrond wordt verklaard zonder motivatie waarom het afwijzen van de aanvraag om medische redenen geen vernederende behandeling uitmaakt of kan uitmaken.

Dat de bestreden beslissing derhalve niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsverplichting schendt.

Het afwijzen van een verzoek van een vreemdeling wiens aanvraag conform artikel 9ter Vw. ongegrond werd verklaard, kan mogelijk een schending inhouden van artikel 3 EVRM.

Wanneer niet blijkt uit de motivering van de beslissing dat de overheid onderzocht heeft of de ziekte, ingeroepen door de aanvrager, een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, schendt die maatregel artikel 3 EVRM.

Dat verzoekende partij dienaangaande opmerkt dat de motivatie van verweerder gestoeld is op onjuiste feiten en derhalve niet afdoende is.

Dat de bevoegdheid in deze zaak niet zorgvuldig werd gehanteerd.

Dat ook op dit punt de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsverplichting schendt.

Dat in elk geval door verweerder een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt wanneer deze geen rekening hield met het geheel van de door verzoekende partij aangehaalde elementen ter ondersteuning van de gegrondheid van zijn aanvraag, waaruit kon worden afgeleid dat het voor verzoekende partij bijzonder moeilijk is medische verzorging te genieten in Kosovo, wanneer deze geen rekening hield met de medische problematiek van verzoekende partij en in het land van herkomst en de andere argumenten.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

4.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ; Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel; Schending van de artikelen 2 en 3 EVRM; Schending van artikel 62 Vreemdelingenwet.

Verzoekster stelt in een eerste onderdeel als zou de motiveringsplicht zijn geschonden omdat er niet zou zijn nagegaan of er een adequate behandeling bestaat in Kosovo. In de beslissing zou ten onrechte worden stellen dat verzoekster niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van gewoonlijk verblijf. uit de beslissing zou niet duidelijk blijken waarom ze genomen werd.

In een tweede onderdeel stelt verzoekster als zou de beslissing drie jaar op zich hebben laten wachten. De zorgvuldigheidsplicht zou geschonden zijn.

In een derde onderdeel stelt verzoekster als zou in het medisch advies vermeld zijn dat er geen directe levensbedreiging is, verwijzende naar artikel 3 EVRM, hoewel die term nergens in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorkomt. Artikel 9ter zou geen directe levensbedreiging, wegens kritieke gezondheidstoestand of vergevorderd stadium van de ziekte vermelden. Er zouden voorwaarden toegevoegd zijn aan artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Er zou niet geantwoord zijn op de vraag wat de gevolgen van de stopzetting van een behandeling zijn bij een terugkeer naar Kosovo. In de beslissing zou niet geantwoord worden op de vraag of er een behandeling beschikbaar is in het thuisland.

In een vierde onderdeel stelt verzoekster als zou er geen grondig onderzoek zijn gebeurd van de voorgelegde medische adviezen. Daarin zou vermeld zijn dat de aandoeningen ernstig zijn en dat een terugkeer naar het thuisland onmogelijk zou zijn. zij zou niet kunnen reizen.

In een vijfde onderdeel stelt verzoekster dat zij ten onrechte niet aan een medisch onderzoek onderworpen werd. De arts-attaché heeft een ander oordeel geveld dan de behandelende arts. Er zou niet blijken dat met alle medische informatie rekening werd gehouden. Verzoekster zou nog steeds behandeld worden. Stopzetting van de behandeling zou haar toestand verergeren. In Kosovo zouden niet de nodige zorgen aanwezig zijn, minstens zou verzoekster er geen toegang toe hebben. Zij zou haar behandeling niet kunnen betalen.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de thans bestreden beslissing deze is, d.d. 03 juli 2013 waarmee de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980 ongegrond wordt verklaard.

Het aangehaalde medische probleem kan niet worden weerhouden om een verblijfsvergunning te bekomen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De arts-adviseur stelde in haar advies d.d. 02 juli 2013 dat verzoekende partij lijdt aan een ernstige vorm van een chronische posttraumatische stress-stoornis met uitgesproken depressieve component, maar dat de aandoening geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling aangezien er medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk is in Kosovo. Er is geen bezwaar tegen een terugkeer naar het thuisland Kosovo. Er is geen contra-indicatie om te reizen en er liggen geen bewijzen voor dat mantelzorg strikt medisch vereist is. De beschikbaarheid van de medische zorgen werd onderzocht en de geraadpleegde bronnen werden in het medisch advies vermeld. Hieruit blijkt dat de medicamenteuze behandeling met antidepressiva beschikbaar is in Kosovo. Ook psychiatrische zorgen en psychotherapie zijn voorhanden en blijken toegankelijk te zijn.

Uit samenlezen van de beslissing en het medisch advies blijkt zeer duidelijk op grond van welke overwegingen de medische regularisatie van verzoekster werd afgewezen.

Verzoekster kan moeilijk volhouden niet te begrijpen waarom de beslissing werd genomen.

Dat de beslissing drie jaar op zich heeft laten wachten is op zich geen reden om de besluiten dat de zorgvuldigheidsplicht geschonden werd. Verzoekster maakt niet duidelijk welk belang zij zou gehad zou hebben bij een sneller antwoord op haar aanvraag tot medische regularisatie. Een eventuele schending van de redelijke termijn heeft sowieso niet tot gevolg dat verzoekster recht zou hebben op verblijfsrechten in ons land.

"De Raad benadrukt dat het bestuur elke aanvraag om machtiging tot verblijf afzonderlijk dient te behandelen. Bovendien wordt door de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) geen termijn voorzien waarbinnen deze aanvragen behandeld moeten worden. Verzoeker toont bovendien niet aan welk belang hij heeft bij het aanvoeren dat de bestreden beslissing eerder had moeten worden genomen. Een eventuele schending van de redelijke termijn zou hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat er enig recht op verblijf in hoofde van verzoeker zou ontstaan (RvS 18 februari 2008, nr. 179 757)".

(R.V.V., nr. 28 656 van 15 juni 2009).

"De Raad stelt vast dat een eventuele overschrijding van de redelijke termijn niet tot gevolg kan hebben dat verzoekers aanvraag tot machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden moet worden ingewilligd. De eventuele schending van de redelijke termijn kan hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat er enig recht op verblijf zou ontstaan in hoofde van verzoeker, die sinds de definitieve afwijzing van zijn eerste asielaanvraag illegaal in het Rijk verbleef. De Raad stelt vast dat verzoeker geen voordeel kan halen uit het middel, zodat het middel onontvankelijk is bij gebrek aan belang."

(R.V.V., nr. 14.587, 29 november 2007)

Verzoekster toont niet aan dat de behandelingsduur van haar aanvraag een invloed heeft gehad op de beslissing zelf. Met andere woorden toont zij niet aan dat de beslissing anders zou geweest zijn, wanneer ze sneller zou genomen zijn. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht werd dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Het derde onderdeel mist feitelijke grondslag. Nergens in de beslissing, noch in het medisch advies, wordt melding gemaakt van "directe levensbedreiging", "kritieke gezondheidstoestand" of "vergevoerd stadium van de ziekte". De stelling als zouden er voorwaarden toegevoegd worden aan artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, kan dan ook niet weerhouden worden.

In het medisch advies dat voorafging aan de beslissing, wordt wel degelijk verslag uitgebracht omtrent het onderzoek dat gevoerd werd naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de nodige zorgen en behandelingen in Kosovo. Verzoekster beweert dat die niet zouden gebeurd zijn. Ook die bewering mist feitelijke grondslag. zij toont niet in concreto aan waar het onderzoek onzorgvuldig zou zijn geweest en brengt ook geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de behandeling die zij nodig heeft, niet beschikbaar zou zijn in Kosovo.

Ook de toegankelijkheid van de vereiste medische en psychiatrische opvolging werd bestudeerd. Dat verzoekster in België afhankelijk is van het OCMW, is geen argument om te bewijzen dat zij niet kan instaan voor de kosten van haar medische verzorging. uit het medisch advies blijkt immers dat mensen met een chronische ziekte kunnen genieten van gratis zorg en medicatie. Verzoekster brengt opnieuw geen bewijzen van het tegendeel aan.

In het medisch advies wordt er een opsomming gemaakt van alle voorgelegde medische adviezen. Zij worden alle benoemd en ook becommentarieerd. Verzoekster toont niet aan dat met welbepaalde medische informatie geen rekening zou zijn gehouden. De kritiek als zou niet met alle medische attesten rekening zijn gehouden, wordt derhalve niet onderbouwd.

Aan het medisch advies ging een grondig onderzoek vooraf van de ingediende medische getuigschriften. Die worden expliciet vermeld in het medisch advies.

Dat betekent dat verzoekende partij niet zomaar gratis kan beweren dat er geen grondig onderzoek is voorafgegaan aan de beslissing. zij geeft ook niet aan met welke concrete elementen in het dossier er geen rekening zou gehouden zijn. Verzoekende partij heeft niet bewezen dat het welke elementen dan wel niet werden meegenomen in de beoordeling.

Anderzijds staat het vast dat het advies betrekking heeft op de juiste persoon, daar niet betwist wordt dat de in het advies geciteerde attesten de juiste zijn.

Het louter oneens zijn met het oordeel van de arts-adviseur kan niet leiden tot de nietigverklaring van de beslissing. Bovendien kan de Raad zich niet in de plaats stellen van de arts-adviseur om de medische problematiek in te schatten.

"Het loutere feit dat verzoekers het niet eens zijn met de conclusies van verweerder toont nog niet aan dat verweerder op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze tot zijn conclusie zou zijn gekomen. Voor zover het de bedoeling zou zijn van verzoekers om de Raad te vragen om de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer over te doen, dient de Raad op te merken dat het hem niet toekomt in het raam van een annulatieprocedure om zijn beoordeling in de plaats te stellen van de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer."

(arrest RvV, nr. 73.032 d.d. 11 januari 2012)

"De Raad herhaalt dat uit de bestreden beslissing en het medisch advies van de arts-attaché blijkt dat er niet wordt getwijfeld aan de ernst van de aandoeningen waaraan verzoekster lijdt. Er wordt immers gemotiveerd dat de medische aandoeningen beschouwd kunnen worden als aandoeningen die een reëel risico kunnen inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat worden behandeld en opgevolgd.

Bijgevolg betwist de arts-attaché, ook als 'generalist', geenszins de ernst van de aandoeningen van verzoekster. Verzoekster beperkt haar kritiek tot een loutere bewering zonder haar grief te verduidelijken met concrete elementen waarom zij meent dat het medisch advies aan objectiviteit zou ontbreken. Er moet worden opgemerkt dat via een dergelijke summiere uiteenzetting verzoekster niets meer doet dan te kennen geven dat zij het niet eens is met het medisch advies van de arts-attaché. Het feit dat zij het niet eens is, kan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing lijden." (RvV nr. 68 275 van 11 oktober 2011)

De bevoegdheid van de arts — adviseur inzake medische regularisaties wordt expliciet omschreven in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De arts-adviseur ontkent de aandoeningen van verzoekende partij niet, noch trekt hij die in twijfel. zij heeft de gezondheidsrisico's beoordeeld en is tot de conclusie gekomen dat de aandoeningen geen aanleiding kunnen zijn tot een medische regularisatie.

Verzoekende partij bekritiseert de beslissing, maar brengt geen elementen aan waaruit zou blijken dat haar aandoening wel degelijk levensbedreigend zou zijn of dat er een risico zou bestaan op een onmenselijke behandeling. Zij laat na het motief van de beslissing te weerleggen.

"(...) Verzoekende partij betwist het motief en betoogt dat de psychische aandoeningen wel degelijk een ernstige ziekte kunnen uitmaken. Zij verwijst opnieuw naar de medische attesten die zij heeft voorgelegd. De ambtenaar-geneesheer oordeelt op basis van zijn bevindingen dat de ziekte niet

beantwoordt aan artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, met name "De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde."

Verzoekende partij laat na het motief te weerleggen door opnieuw te verwijzen naar de door haar voorgelegde medische attesten. Het betoog dat beperkt is tot de stelling dat zij het niet eens is volstaat niet om de motivering in de beslissing te weerleggen. In casu wordt door verzoekende partij op het eerste gezicht aldus geen schending van artikel 2 en 3 (en 25) van het EVRM aannemelijk gemaakt die zou voortvloeien uit de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing die ertoe strekt de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren. Derhalve lijkt zij geen verdedigbare grief aan te voeren in de zin van artikel 13 van het EVRM. (...)"

(RVV, arrest nr. 76.474 d.d. 5 maart 2012)

Verzoekende partij onderbouwt haar kritiek op de beslissing niet. Het volstaat niet om kritiek te spuien op de beslissing of op het advies van de arts-adviseur om een schending van de zorgvuldigheidsplicht of de redelijkheidsplicht aannemelijk te maken.

Zij moet minstens een begin van bewijs leveren dat de medische opvolging niet aanwezig is in het land van herkomst. Er liggen geen concrete elementen voor waaruit dit zou blijken.

"Verzoekende partij betwist het motief en betoogt dat de psychische aandoeningen wel degelijk een ernstige ziekte kunnen uitmaken.

Zij verwijst opnieuw naar de medische attesten die zij heeft voorgelegd. De ambtenaar-geneesheer oordeelt op basis van zijn bevindingen dat de ziekte niet beantwoordt aan artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, met name "De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde."

Verzoekende partij laat na het motief te weerleggen door opnieuw te verwijzen naar de door haar voorgelegde medische attesten. Het betoog dat beperkt is tot de stelling dat zij het niet eens is volstaat niet om de motivering in de beslissing te weerleggen."

(RVV 5 maart 2012, nr. 76.474)

De arts-adviseur ontkent de aandoeningen van verzoekende partij niet, noch trekt zij die in twijfel. Zij heeft de gezondheidsrisico's beoordeeld en is tot de conclusie gekomen dat de aandoeningen geen aanleiding kunnen zijn tot een medische regularisatie. Haar advies werd uitvoerig gemotiveerd, overwegingen die trouwens niet in concreto bekritiseerd, noch ontkracht worden.

Dat verzoekende partij niet onderzocht werd, is op zich geen reden om de beslissing onzorgvuldig te noemen. De arts-adviseur heeft immers geen verplichting om op haar beurt een geneeskundig onderzoek uit te voeren. Artikel 9ter, §1, tweede alinéa voorziet dat er een advies wordt verschaft door een ambtenaar-geneesheer die zo nodig de vreemdeling kan onderzoeken en bijkomend advies kan inwinnen van deskundigen.

Het is de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder de vreemdeling zelf te onderzoeken indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder een eigen onderzoek een onderbouwd advies kan geven. (RVV 7 april 2010, nr. 41 432)

"De Raad dient er ook op te wijzen dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet geen verplichting inhoudt voor de ambtenaar-geneesheer om in alle gevallen waar een vreemdeling die verzoekt om op medische gronden tot een verblijf te worden gemachtigd deze vreemdeling aan een medisch onderzoek te onderwerpen. Artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet stelt uitdrukkelijk dat de ambtenaar-geneesheer een dergelijk onderzoek kan doorvoeren "indien hij dit nodig acht".

Daar de ambtenaar-geneesheer de strikt medische vaststellingen die zijn opgenomen in de hem voorgelegde medische getuigschriften niet ter discussie stelde kon hij derhalve oordelen dat een dergelijk onderzoek in voorliggende zaak niet nodig was (cf. Parl. St. Kamer, 2005-06, nr. 2478/001, 35)."

(RvV 21 december 2012, nr. 94.338)

Voor zoveel als nodig verwijst de verwerende partij naar het arrest van de Raad van State nummer 208.585 van 29 oktober 2010 waarin dat beginsel nogmaals wordt bevestigd.

Vrij vertaald stelt de Raad van State in het voormeld arrest:

"Er van uitgaande dat uit de geciteerde wettekst blijkt dat het de aanvrager toekomt zijn verzoek te onderbouwen, door naast het medisch getuigschrift, ieder nuttig gegeven omtrent zijn ziekte over te maken, te weten, overeenkomstig alinea 1 van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 voormeld, om te bewijzen dat hij "lijdt aan een ziekte en dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, "; dat op die basis de ambtenaar-geneesheer daaromtrent "een advies verschaft". Hij kan zonedig "de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen."

(...)

Dat voor zoveel als het arrest de ambtenaar geneesheer oplegt de vreemdeling te onderzoeken en aan het bestuur de verplichting de vreemdeling aan te zetten tot een eventuele actualisering van zijn aanvraag, indien deze nalaat dat op eigen initiatief te doen, schendt het arrest artikel 9ter, alinea 1, 2 en 3 van de voornoemde wet van 15 december 1980.

Het middel is gegrond in zijn eerste onderdeel."

Verzoekende partij kent de motieven van de beslissing, vermits zij ze aanvecht in het verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. (zie o.a. R.v.St., nr. 167.407, 2 februari 2007; R.v.St., nr. 167.411, 2 februari 2007).

De verzoekende partij voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht." (R.V.V., nr. 14.261 van 29 november 2007)

"Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

(R.V.V, arrest nr. 21.513 van 16 januari 2009)

De beslissing is derhalve afdoende formeel gemotiveerd.

In de mate dat verzoekende partij van oordeel is dat de materiële motiveringsplicht met voeten getreden werd, kan gesteld worden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet in de plaats kan stellen van de administratieve overheid.

Hiervoor kan verwezen worden naar rechtspraak van de Raad van State, die in casu, mutatis mutandis van toepassing is:

"Overwegende dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van het dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen." (R.v.St., arrest nr. 139.590 dd. 20 januari 2005; 16.443 CGV — BBWT) (R.v.St., arrest nr. 163.382 dd. 10 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 147.167/XIV-18.551)

"Overwegende, in de mate dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk aanvecht en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, dat het bij de beoordeling daarvan niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van

de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen."

(R.v.St., arrest nr. 164.103 dd. 25 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 144.344/XIV—17.680)

De beslissing werd afdoende gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte. De beweringen van verzoekende partij kunnen hieraan geen afbreuk doen.

Het enige middel is ongegrond."

4.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet de verzoekster nergens in haar verzoekschrift uiteen op welke wijze zij artikel 2 van het EVRM door de bestreden beslissing geschonden acht. Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

4.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze, wat impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de door de verzoekster ingediende aanvragen ongegrond zijn nu "uit het voorgelegd medische dossier niet (kan) worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit" of "aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft", waarbij wordt verwezen naar het verslag van de arts-adviseur van 2 juli 2013. In dit medisch advies, dat onder gesloten omslag samen met de bestreden beslissing aan de verzoekster werd overhandigd en dat wordt geacht integraal deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing, wordt omstandig toegelicht dat voor de psychische problematiek van de verzoekster de noodzakelijke medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in Kosovo, dat er geen sprake is van een "actuele strikte medische contra-indicatie om te reizen" en dat uit de "voorgelegde medische getuigschriften (...) niet (blijkt) dat mantelzorg op dit ogenblik strikt medisch vereist is". Met betrekking tot haar zwangerschap stelt de arts-adviseur dat uit "de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften (niet) blijkt (...) dat het hier een huidige ernstige gynaecologische aandoening met een huidig risico in de zin van het artikel 9ter betreft".

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing (en het medisch advies waarnaar in die beslissing wordt verwezen) worden gelezen zodat de verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. De verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.3.3. De verzoekster voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het

feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM.

4.3.3.1. Naar luid van artikel 9*ter*, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kan een machtiging tot verblijf bij de minister, *c.q.* de staatssecretaris, of zijn gemachtigde worden aangevraagd door “*(d)e in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft*”. Deze bepaling houdt duidelijk twee mogelijkheden in wat betreft de ziekte van de betrokkene: de ziekte houdt een reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit in, of zij houdt een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst in (*cf.* RvS 19 juni 2013, nr. 223.961).

Te dezen werpt de verzoekster in een eerste en derde middelonderdeel op dat niet werd nagegaan of de ingeroepen medische elementen een reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst en dat dit een schending inhoudt van artikel 9*ter*, § 1, van de Vreemdelingenwet. Zij merkt tevens op dat, voor zover begrepen zou moeten worden dat de verwerende partij van oordeel is dat aangezien zij niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, zij bijgevolg niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst, deze stelling geen steun vindt in artikel 9*ter*, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

Haar betoog mist evenwel feitelijke grondslag. Uit een grondige lezing van het medisch advies van de arts-adviseur van 2 juli 2013 blijkt immers dat de arts-adviseur, in tegenstelling tot wat de verzoekster betoogt, de verschillende mogelijkheden voorzien in artikel 9*ter*, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet heeft onderzocht en van oordeel is dat in Kosovo medicamenteuze behandeling met antidepressiva, psychiatrische zorgen (ambulant en via hospitalisatie) en psychotherapie (cognitieve gedragstherapie) beschikbaar zijn en dat uit informatie uit “*de Nota Toegankelijkheid van de zorgen in het herkomstland of land van gewoonlijk verblijf d.d. 26/06/2013*” blijkt “*dat er geen bezwaren zijn wat betreft de toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst, Kosovo*”. Voorts kan noch in de bestreden beslissing, noch in vornoemd advies worden gelezen dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris of de arts-adviseur van oordeel zou zijn dat “*aangezien verzoekster niet zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, en zij bijgevolg niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling inhoudt wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst*”. Deze kritiek is niet gericht tegen de bestreden beslissing of het advies waarop deze beslissing is gesteund en kan dan ook niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

In een tweede onderdeel van het enig middel betoogt de verzoekster dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden doordat de bestreden beslissing niet werd genomen binnen een redelijke termijn. Zij merkt op dat haar aanvraag dateert van 22 juli 2010 en dat de bestreden beslissing pas op 3 juli 2013 werd genomen. Vooreerst wordt er op gewezen dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekster na het indienen van haar aanvragen op 22 juli 2010 en op 24 september 2010 nog verschillende aanvullingen heeft ingediend, die mee werden in rekening genomen door de arts-adviseur bij het opstellen van zijn medisch advies en door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing. Zo werd (onder meer) rekening gehouden met een medisch getuigschrift van 23 november 2012. In het licht hiervan kan de verzoekster niet worden gevolgd waar zij meent dat de bestreden beslissing onredelijk lang op zich heeft laten wachten. Bovendien zou zelfs indien zou worden aangenomen dat te dezen de redelijke termijn overschreden werd, *quod non*, moeten worden vastgesteld dat de verzoekster er geen belang bij heeft om de overschrijding van de redelijke termijn als annulatiemiddel aan te voeren. Een nieuwe uitspraak over de door de verzoekster

ingediende machtigingsaanvragen zal immers noodzakelijkerwijze van een nóg latere datum zijn. Mocht dus de bestreden beslissing onwettig zijn omdat ze te laat is, dan zou dat *a fortiori* gelden voor de beslissing die, na een eventuele nietigverklaring, nog moet worden genomen. Een vernietiging op die grond wijst met andere woorden uit dat er niet op wettige wijze nog een uitspraak over de door de verzoekster ingediende machtigingsaanvragen kan worden gedaan (cf. RvS 20 augustus 2009, nr. 195.583). Volledigheidshalve kan hierbij nog worden opgemerkt dat de overschrijding van de redelijke termijn voor de verzoekster geen recht op het verkrijgen van de gevraagde machtiging tot verblijf zou openen. Ten slotte blijkt ook niet dat de verzoekster een nadeel heeft geleden onder de termijn dat de aanvragen werden onderzocht aangezien haar aanvragen op 1 oktober 2010 ontvankelijk werden verklaard en zij dus sinds die dag in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie en bijgevolg over een tijdelijke verblijfsmachtiging beschikte tot er ten gronde een beslissing werd genomen inzake haar aanvragen.

De verwijzing van de verzoekster in het derde middelonderdeel naar artikel 9ter, § 3, 4°, van de Vreemdelingenwet is niet dienend omdat deze bepaling enkel de (on)ontvankelijkheid van de aanvraag betreft, terwijl *in casu* met de bestreden beslissing de aanvragen van de verzoekster ongegrond werden bevonden.

In een vierde middelonderdeel verwijt de verzoekster de arts-adviseur geen grondig onderzoek te hebben gevoerd naar de door haar voorgelegde medische verslagen, haar aandoening te hebben geringschat en het advies te hebben beperkt tot het louter weergeven van de datum en de opsteller van de voorgelegde medische getuigschriften. Een eenvoudige lezing van het advies van de arts-adviseur van 2 juli 2013 leert evenwel dat de verzoekster dit slechts partieel lijkt te hebben gelezen. Immers, na de opsomming van de voorgebrachte stukken volgt een schets van de aandoening, een omschrijving van de actuele situatie, het bepalen van de noodzakelijke behandeling en het onderzoek van de beschikbaarheid en toegankelijkheid ervan. Dat de aandoening zou zijn geringschat valt evenmin af te leiden uit het advies, temeer nu de behandeling ervan door de arts-adviseur noodzakelijk wordt geacht.

Voorts voert de verzoekster in het vierde middelonderdeel aan dat haar aandoeningen haar niet toelaten om te reizen. Zij beperkt zich evenwel tot de loutere negatie van wat in het advies van de arts-adviseur van 2 juli 2013 wordt gesteld, met name dat “(o)p basis van de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften (...) niet (blijkt) dat er bij de betrokkene sprake is van een actuele strikte medische contra-indicatie om te reizen”. Zij verduidelijkt nergens met concrete elementen waarom zij meent dat de vaststellingen van de arts-adviseur feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk zijn. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doet de verzoekster niets meer dan te kennen geven dat zij het niet eens is met de beoordeling door de arts-adviseur van de door haar voorgelegde medische attesten, zonder evenwel de onjuistheid van de motieven aan te tonen. Gelet op deze vaststelling en de vaststelling in voornoemd advies dat de behandeling ook mogelijk is in het land van herkomst, toont de verzoekster voorts niet aan dat verdere medische opvolging in België noodzakelijk zou zijn.

Door in het vierde en het vijfde middelonderdeel nog op te werpen dat het gegrond verklaren van haar aanvragen “een rationale en aanvaardbare oplossing is”, geeft de verzoekster in wezen louter te kennen dat zij het niet eens is met de beoordeling van de arts-adviseur van de door haar voorgelegde medische attesten, zonder evenwel de concrete motieven van de bestreden beslissing (en het medisch advies waarnaar in deze beslissing wordt verwezen) te weerleggen of te ontkrachten.

In een vijfde middelonderdeel werpt de verzoekster op dat de arts-adviseur, indien hij tot een andere conclusie had willen komen, bij haar of bij haar artsen specifieke informatie had kunnen opvragen aangaande de mogelijkheid om te reizen. Er wordt evenwel op gewezen dat het overeenkomstig artikel 9ter, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet de vreemdeling toekomt om samen met zijn aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in het land van herkomst of het land waar hij verblijft over te maken aan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris.

Voorts laat de verzoekster in het vijfde middelonderdeel gelden dat de arts-adviseur ten onrechte heeft nagelaten om haar aan een medisch onderzoek te onderwerpen, terwijl dit “ongetwijfeld een ander licht (had) geworpen op de zaak” en gezien het advies van de arts-adviseur enerzijds en de medische verslagen van de behandelend arts van de verzoekster anderzijds tot tegenstrijdige conclusies komen. Uit de bewoordingen van artikel 9ter, § 1, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet blijkt evenwel dat de ambtenaar-geneesheer indien hij dit nodig acht de vreemdeling kan onderzoeken en een bijkomend advies kan inwinnen van deskundigen. Van enige verplichting om de betrokkene aan een fysiek

onderzoek te onderwerpen en/of van enige verplichting om gespecialiseerd advies in te winnen van deskundigen, is dan ook geen sprake. Het behoort bijgevolg tot de discretionaire bevoegdheid van de arts-adviseur om te oordelen of hij het nodig acht om een advies van deskundigen in te winnen of de verzoekster aan een bijkomend fysiek medisch onderzoek te onderwerpen. De Raad kan deze beoordeling niet overdoen, maar deze enkel onwettig bevinden wanneer zij zou getuigen van een kennelijk onredelijk handelen of wanneer bij de medische beoordeling essentiële elementen uit het dossier zouden zijn miskend. De verzoekster toont zulks echter niet aan. Zij beperkt zich in het verzoekschrift tot een theoretische en algemene kritiek zonder *in concreto* aan te tonen dat de arts-adviseur, door een medische beoordeling door te voeren op grond van de door haar aangeleverde medische attesten zonder haar fysiek te onderzoeken, een kennelijk onredelijke of onjuiste medische beoordeling zou hebben gemaakt van haar medische problematiek. De verzoekster licht ook geenszins toe waarin precies het advies van de arts-adviseur en de voorgelegde attesten in tegenstrijd zouden zijn, noch in welk opzicht dit onderzoek “*ongetwijfeld een ander licht (had) geworpen op de zaak*”.

In zoverre de verzoekster nog opwerpt dat de arts-adviseur overeenkomstig artikel 4 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 ertoe gehouden was om het advies van een deskundige in te winnen, wordt erop gewezen dat uit deze bepaling blijkt dat de ambtenaar-geneesheer, overeenkomstig artikel 9ter, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een bijkomend advies aan een deskundige kan vragen indien nodig. Ook uit deze bepaling kan dus geen verplichting worden afgeleid.

Waar de verzoekster het in het vijfde middelonderdeel jammer acht om te moeten vaststellen dat de door haar overgemaakte attesten niet worden beschouwd als een informatiebron waaruit zou moeten blijken dat zij zich verder in België kan laten behandelen, wordt erop gewezen dat uit het advies van de arts-adviseur van 2 juli 2013 blijkt dat een behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Kosovo. Het gegeven dat zij zich ook in België kan laten behandelen doet hieraan bij de beoordeling of de verzoekster op zodanige wijze lijdt aan een ziekte in de zin van artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet geen afbreuk.

Waar de verzoekster in het vijfde middelonderdeel opwerpt dat haar medische toestand met de dag verergert en er niet beter op zal worden eens het verblijf wordt geweigerd en dat zij uiteindelijk medische zorg nodig zal hebben, wordt er nogmaals op gewezen dat de arts-adviseur in haar advies van 2 juli 2013 heeft vastgesteld dat de voor haar noodzakelijke behandeling in Kosovo beschikbaar en toegankelijk is. De verzoekster laat na in te gaan op de concrete motieven van de bestreden beslissing (en het medisch advies waarnaar in deze beslissing wordt verwezen) waaruit dit blijkt.

De verzoekster laat verder in het vijfde middelonderdeel gelden dat in de bestreden beslissing niet wordt ingegaan op het risico van een onderbreking van de medische behandeling door een vertrouwensarts in België. Er blijkt evenwel niet dat zij hierop heeft gewezen in haar machtigingsaanvragen, zodat het de arts-adviseur en de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet kan worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden. Bovendien laat het gegeven dat de verzoekster een vertrouwensrelatie zou hebben met de arts die zij in België consulteerde niet toe te concluderen dat zij in haar land van herkomst niet zou kunnen beschikken over de vereiste medische bijstand of dat de vereiste medische zorg er niet toegankelijk zou zijn. Er wordt trouwens ook niet aannemelijk gemaakt dat de verzoekster geen vertrouwensrelatie kan opbouwen met de plaatselijke artsen in Kosovo.

Waar de verzoekster erop wijst dat het sociaal systeem in Kosovo niet is aangepast om te voorzien in de noodzakelijke en adequate behandeling voor haar gezondheidszorgen, dat de toegang tot de meer gespecialiseerde zorgen beperkt is en niet voldoende is om de nodige zorgen inzake haar fysieke toestand te verschaffen en dat de medische opvolging niet voldoende bereikbaar is, beperkt zij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd door enig begin van bewijs. Zij maakt hiermee niet aannemelijk dat het medisch advies van de arts-adviseur van 2 juli 2013, waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, is gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of is genomen op kennelijk onredelijke wijze of met een manifeste overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de arts-adviseur beschikt.

Voorts laat de verzoekster gelden dat de arts-adviseur geen rekening heeft gehouden met het feit dat het opvolgen van de juiste medicijnen niet efficiënt kan gebeuren. Ook hier heeft de verzoekster niet op gewezen in haar machtigingsaanvragen, zodat het de arts-adviseur niet kan worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden. Bovendien beperkt de verzoekster zich ook hier tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en laat zij na te

verduidelijken waaruit zou blijken dat het opvolgen van de juiste medicijnen in Kosovo niet efficiënt zou kunnen gebeuren.

Waar de verzoekster stelt niet bij machte te zijn om, na een lang verblijf in België, de medische kosten te betalen, nu zij terug van nul zal moeten herbeginnen in haar herkomstland en niet kan rekenen op financiële steun van haar familieleden in Kosovo, wordt erop gewezen dat de arts-adviseur in haar advies van 2 juli 2013 heeft uiteengezet dat er in Kosovo geen publieke ziekteverzekering is, doch dat de gezondheidszorg er geleverd en gefinancierd wordt door de overheid vanuit het algemene budget, en dat de zorg en de medicatie voor de verzoekster gratis zijn indien zij er niet in zou slagen een inkomen uit arbeid te verwerven. Daarnaast wijst de arts-adviseur er nog op dat het de verzoekster vrijstaat om een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie, dat ontworpen is om mensen in hun herkomstland bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Dit wordt door de verzoekster niet betwist. Het is het geheel van de elementen die de arts-adviseur ertoe heeft doen besluiten dat de voor de verzoekster vereiste medische zorgen toegankelijk zijn in Kosovo. Door louter erop te wijzen dat zij terug van nul zal moeten beginnen en te laten uitschijnen dat zij geen beroep kan doen op financiële steun van haar familieleden in Kosovo, maakt de verzoekster niet aannemelijk dat de arts-adviseur op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze tot haar conclusie is gekomen.

Waar de verzoekster nog opmerkt dat zij, door het feit dat zij al geruime tijd weg is uit Kosovo, in dat land geen gebruik kan maken van de sociale zekerheid en dat zij zelf alle behandelingen persoonlijk zou moeten betalen, beperkt zij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd door enig begin van bewijs. Zij maakt hiermee niet aannemelijk dat het medisch advies van de arts-adviseur van 2 juli 2013, waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, is gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of is genomen op kennelijk onredelijke wijze of met een manifeste overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de arts-adviseur beschikt.

Een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.3.3.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n)iemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

In medische aangelegenheden heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) voor het eerst in een arrest van 2 mei 1997 besloten tot een schending van artikel 3 van het EVRM wegens de uitzetting van een ernstig zieke vreemdeling. In dat arrest heeft het Hof vooreerst een hoge drempel gehanteerd om te besluiten tot die schending. Het EHRM oordeelde dat deze zaak gekenmerkt was door “*zeer uitzonderlijke omstandigheden*”, te wijten aan het feit dat de vreemdeling leed aan een ongeneeslijke ziekte en dat zijn levenseinde nabij was, dat er geen garantie was dat hij verpleging of medische zorg zou kunnen krijgen in zijn land van herkomst of dat hij daar familie had die voor hem zou willen en kunnen zorgen, of dat hij enige andere vorm van morele of sociale steun kreeg (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96 inzake D. tegen het Verenigd Koninkrijk).

In het arrest N. tegen het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008 heeft het EHRM die hoge drempel uitdrukkelijk bevestigd. Het Hof heeft in dat arrest na een overzicht van zijn eigen rechtspraak overwogen dat, alhoewel de meeste gevallen betrekking hebben op de uitwijzing van seropositieve personen, dezelfde principes van toepassing moeten worden verklaard op de uitwijzing van personen die lijden aan een ernstige fysieke of mentale ziekte van nature ontstaan, van aard om ernstige pijnen en inkorting van de levensverwachting te veroorzaken en die een gespecialiseerde behandeling vereisen die mogelijks niet beschikbaar is in het land van herkomst of enkel tegen een aanzienlijke kost. Het Hof geeft toe dat de levenskwaliteit en de levensverwachting van de betrokkene in die zaak achteruit zou gaan bij een uitwijzing naar Oeganda, doch het stelt vast dat de betrokkene zich niet in een kritieke fase bevindt. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt in die zaak niet aanvaard. Desalniettemin specificieerde het EHRM in deze zaak dat naast de situaties uit de zaak D. tegen het Verenigd Koninkrijk waarin een overlijden imminent is, er ook nog “*andere uitzonderlijke gevallen*” mogelijk zijn waar dwingende humanitaire redenen zich tegen een uitwijzing verzetten (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05 inzake N. tegen het Verenigd Koninkrijk).

Recent heeft het EHRM de principes die in de laatstgenoemde zaak worden gehanteerd bevestigd en verfiend dat onder “*andere uitzonderlijke gevallen*” wordt begrepen de situaties, zonder dat er sprake is van onmiddellijk en nakend levensgevaar, waarbij er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland. Slechts in dergelijk geval weerhield de Grote Kamer van het Hof een schending van artikel 3 van het EVRM en werd aldus de hoge drempel van artikel 3 van het EVRM in het geval van ernstig zieke vreemdelingen bevestigd (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10 inzake Paposhvili tegen België).

Gelet op hetgeen *supra*, onder punt 4.3.3.1., werd uiteengezet, maakt de verzoekster niet *in concreto* aannemelijk dat zij zich in een van de hierboven genoemde situaties bevindt.

Bovendien wordt met de thans bestreden beslissing enkel uitspraak gedaan over de aanvraag om een machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet. Vermits met de bestreden beslissing geen uitspraak is gedaan over een verwijderingsmaatregel, kan de verzoekster geen schending van artikel 3 van het EVRM als dusdanig inroepen (RvS 13 januari 2016, nr. 233.458).

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

4.3.3.3. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM, kan niet worden aangenomen.

4.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

4.3.5. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de ongegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

4.3.6. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN